

La Sango de la Marmoto

Édition bilingue espéranto/français

Club Samizdat

Licence Creative Commons

L'auteur restreint l'autorisation de commercialiser son œuvre – identifiée (BY) – à ceux qui en feront la demande auprès de lui (NC), à condition d'en respecter le mode de diffusion choisi (SA).

La Sango de la Marmoto

TRADUIT DE L'ESPÉRANTO
PAR SYLVAIN ERDEPOINZÉ

Club Samizdat

Antaŭparolo

Tiu rakonto estis eldonita en 1955, ĉe la mistera eldonejo R:É. Verkita en Esperanto de anonima franca aŭtoro (francismoj estas videblaj), ĝi estas la unua volumo de longega serio. Oni scias preskaŭ nenion pri la sekvantaj libroj, ĉar nur la du unuaj estis malkovritaj. Antaŭ kelkaj jaroj, Pierre Charmoz trovis ambaŭ sub matraco en monta rifuĝejo. Se la dua volumo, “Neniu kompato por la marmoto”, estas en tre malbona stato kaj tute nelegebla, ĉi tiu estas pli bone konservita. Multaj paĝoj estas forigitaj, sed preskaŭ la tutan rakonton ni povas restarigi. Malgraŭ la manko de teksto, la titolo de la dua volumo helpas kompreni la finon de tiu ĉi.

Tiu nova, dulingva eldono prezentas mallongigitan version. La tradukinto, Sylvain Erdepoinzé, restarigis mankantajn vortojn, kaj li ankaŭ detranĉis la alineojn aŭ

ĉapitrojn, kiuj estis tro longaj, nelegeblaj, aŭ senutilaj por la ĉefa ago. Ĉi tiujn pecojn li resumis por via informo, en kursivo, inter la aliaj paragrafoj.

Per ĉi tiu eldono, La Klubo Samizdato deziras, ke ĉiu esperantlingvano povu malkovri tiun strangan rakonton.

***Multajn dankojn al Ludivine Delnatte,
Eldad Salzman, Philippe Gindre
kaj Pietro Von Hertz,
pro la helpo kun la esperanta teksto.***

Ĉapitro 1

La komisaro Filipino malkovris la unuan viktimon en monta rifuĝejo. La homo estis mortigita nokte, kiam la aliaj montgrimpantoj dormis profunde. Neniu aŭdis ion ajn, sed kiam la suno komencis lumigi la etaĝlitojn tra la fenestro, la viro estis jam rigida, kun sanga kapo de marmoto lokita sur sia torso.

Nun, la komisaro estis rigardanta la kadavron kaj parolis kun Paŭlo, sia fidela inspektoro. Ili interŝanĝis komentojn pri la kialoj.

«Kiu povas loki tranĉitan kapon de marmoto ĉe mortinto?», flustris la komisaro.

La inspektoro ne respondis. Li nur levis la ŝultrojn.

«Kiu trovis lin?

– Iu montgrimpanto, kiu dormis sur la lito supre.

– Kie li estas nun?

– Li eliris kun la tri aliaj. Ili daŭrigas sian ekskurson.

– Ĉu ili ne konis lin ?

– Ne, sed ili apartenis al la sama grupo de grimpisto.

– Tio estis organizita ekskurso, do ?

– Jes.

– Bonvolu trovi la liston de la partoprenantoj.

– Kompreneble.

– Ĉu eblas, ke li mortis pro dispepsio ĉar li manĝis la marmoton ? », la komisaro demandis sin per duba voĉo.

La inspektoro denove movis la ŝultrojn. La du policianoj eliris el la rifuĝejo por lasi la sciencan policon labori. Abrupte, la inspektoro kriis al la komisaro Filipino:

« Estro ! Rigardu alten !

– Kien ? li demandis surprizita, turnante la kapon tien kaj reen dum li provis trovi siajn okulvitrojn en poŝo de sia skimantelo.

– Sekvu mian fingron !

– Ho, diable ! »

Sur altaĵeto iom for, ombro malaperis subite en la malproksimo.

Ĉapitro 2

En ĉi tiu ĉapitro ni sekvas la komisaron Filipino en sia ĉiutaga rutino en Briançon. Ekster tiu malgranda urbo de la francaj okcidentaj Alpoj, li loĝas en dometo kun sia edzino Laŭra. Parolante kun ŝi, li memoras sian junecon, kiam li ludis en la montaj paŝtejoj kun siaj amikoj, fotante ĉiajn bestojn, kaj precipe marmotojn. Li memoras, ke li sukcesis malsovaĝigi iun, kiun li tre ŝatis. Estas tre longa kaj aparte nostalgia ĉapitro.

Ĉapitro 3

Pasis unu semajno, kaj alvenis la konkludoj de la krimomedicina patologo. Sidante ĉe sia skribotablo, la komisaro malfermis la koverton kaj legis la rezultojn.

« [Nekompreneblajn (fi)vortojn] », murmuris li.

Subite, li ege malfermis la okulojn, konsternite. Jen la vortoj, kiujn li legis:

Verŝajne, oni injektis sangon de marmoto en la vejnojn de la viktimo. La hemolitika reago kaj la embolio kiuj sekvis mortigis lin.

PS: La viktimo ne digestis la korpon de la senkapigita marmoto.

La esploro ne progresis ĝis tiu momento. Intertempe, la komisaro ĵus prokrastis la aferon, dum kelkaj inspektoroj estis ekzamenantaj diversajn eblojn. Vane.

«Fek! Filipo diris en sia barbo (kiun li ne havis). Kiu povas mortigi ulon tiel? Kial? Kial marmoto? Kia terura afero!»

Ekstarante, li vokis inspektoron.

«Inspektoro!» (Ĵus kiel mi skribis). Paŭlo malfermis la pordon, anhelanta.

«Jes, komisaro?»

– Mi postulas, ke vi serĉu ĉiujn homojn, kiuj havas iun ajn rilaton kun marmoto.

– *Rilaton*, estro?

– Jes, *rilaton*. Ĉu problemas?

– Ne, estro. Komprenite. Ĉu estas io alia?

– Jes, alportu al mi varman ĉokoladon, bonvolu.

– Je via servo, estro.»

La inspektoro turnis sin kaj rapidege foriris.

Ĉapitro 4

La duan viktimon oni malkovris tri tagojn poste. Denove la homo estis murdita dum la nokto en monta rifuĝejo. Denove neniu sciis ion ajn. Denove sanga kapo de marmoto staris sur la torso de la kadavro.

«Ĉu estis alia organizita ekskurso? demandis la komisaro.

– Jes ja, respondis la inspektoro Paŭlo, kiu jam komencis la enketon.

– Kaj la aliaj partoprenantoj foriris al la montoj, ĉu ne?

– Ja.

– Do vi scias kion fari.

– Trovi la liston de la uloj, kiuj partoprenis en la ekskurso.

– Jes ja.»

Dum la sciencaj policistoj serĉis spurojn, la komisaro observis la scenon, dube.

«Ĉu estas enirejoj?

– Kio?

– La sango de la marmoto... Kie ĝi eniris en la vejnojn de la viktimoj ?

– Estas kvar truoj en la kolo, sed ili rapide malaperas, kvazaŭ ili resaniĝas. Baldaŭ ili ne plu estos videblaj. Estas tre tre strange.

– Ho. Jen la kialo de la manko de mencio pri ĉi tiu temo en la raporto... »

Sen pliaj vortoj, la komisaro eliris el la ejo, pensante pri iu ajn murdinta marmotvora vampiro. Ĝus kiam li estis forlasanta la lokon, li vidis ombron senmovan sur proksima altaĵeto. Iu – aŭ io – ŝajnis spekti la scenon. Li uzis sian manon kiel vizieron por enfokusigi sian rigardon en ĝian direkton, sed la nigra silueto subite malaperis. Denove.

Ĉapitro 5

La plejparto de ĉi tiu ĉapitro estas difektita de humido. Kelkajn frazojn ni tamen povas deĉifri. La komisaro ludante kroketon kun sia edzino plenigas multajn paĝojn. Ŝajnas ke ili ambaŭ tre ŝatas tiun ludon. Ili ludas ekstere, kompreneble, sed ankaŭ sur la tapiŝo de la salono! En la fina parto de la ludo, Laŭra bonege uzas la pilkojn, sed ĉar

*Filipo havas precizan kaj potencan frapon,
la ludo finiĝas kun lia venko.*

Ĉapitro 6

La komisaro Filipino estis profunde dormanta. En siaj sonĝoj, li estis sur herbejo, ludante kun homgranda marmoto.

«Kia bela marmoto!» li flustris en sia dormo.

Unu post la alia, ili ruliĝis kiel infanoj laŭ la deklivo, laŭte ridante. Ĝus kiam li prenis sian amikinon per la mano, la telefono sonoris. Li eksaltis kaj preskaŭ falis sur la plankon.

Estis la inspektoro Paŭlo.

«Estro, mi havas novaĵojn pri la viktimoj. Mi serĉis iliajn nomojn en la kriminala registro kaj trovis ambaŭ ene. Ili ambaŭ estis kondamnitaj pro ŝtelĉasado de marmotoj en la montpaŝtejoj!

– Ĉu vere? Tio estas gravega informo! Ĉu vi finfine trovis ion ajn pri marmotrilataj personoj?

– Jes. Ne estas multe, malfeliĉe, sed

du homoj povus esti ekzamenitaj: la administrantino de la Faŭna kaj Flaŭra Ekskursoklubo, kaj la direktoro de marmotrezervejo.

– Perfekte. Mi tuj iras al la rezervejo. Iru al ĉi tiu ekskursoklubo, bonvolu.»

Ĉapitro 7

Ĉi-foje la inspektoro Paŭlo estas la ĉefrolulo de la ĉapitro. Ni sekvas lin, kiam li iras al la ekskursoklubo, en kiu la viktimoj partoprenis. Tie, li renkontas la belegan administrantinon. Laŭ la malbone videblaj signoj, ili pridiskutas la murdojn, sed ne nur tion, ĉar ili multe ŝatas unu la alian. Do la knabino invitas la inspektoron Paŭlo ludi bilardon kaj manĝi glaciaĵojn. Laŭ li, ŝi probable ne kulpas. Poste, li iras en gvatmision por la komisaro. La sekva ĉapitro komenciĝas, kiam ni retrovas Filipon.

Ĉapitro 8

La marmotrezervejo aspektis kiel batalkampo. Sur la ĥaosa grundo kreskis nur kelkaj tufoj da herbo. La nestotruoj estis

kiel obuzokrateroj; la marmotoj nevideblis. Maljuna, malpura viro, kies mizera vesto malbonodoris du metrojn for, alproksimiĝis al la komisaro. Li ŝajnis kolera.

«Kion vi volas? li kraĉis, malkontenta.

– Mi estas policano. Mi havas kelkajn demandojn.»

La komisaro montris sian polican karton al la viro, kies okuloj ardiĝis.

«Kion vi volas? ripetis la viro.

– Temas pri la du murdoj, kiuj okazis lastatempe... Ĉu vi aŭdis pri tiu afero?

– Jes. Kio do?

– Ni nun scias, ke la viktimoj kutimis ĉasi marmotojn. Ĉu vi eble havas informojn pri tiaj uloj?

– Ne. Sed ŝtelĉasado ofte okazas ĉi tie. Ĉu ili volis la sangon de la marmotoj? Nun ili havas ĝin!

– Kiel vi scias pri la sango de la bestoj?

– Mi legas la gazeton *Daŭf*’.

– Ah... Kompreneble.

– Ĉu io pli?

– Hmm... Ne, dankon pro viaj afablaj respondoj.»

La viro respondis nenion plu, turnis sin kaj revenis al sia ruiniĝanta domo.

«Interese!» siblis la komisaro antaŭ ol foriri.

Ĉapitro 9

La inspektoro ne certis, ĉu la observado de la rezervejestro estis la plej bona ideo, sed li devis fari tion, kion la komisaro ordonis.

«La homo forlasas sian hejmon, li diris en la radio.

– Bone, respondis la komisaro, tiu ulo estas suspektinda, li estas senkondiĉa por-marmotulo. Laŭ laodoro, li verŝajne restas nokte en iliaj ternestoj. Sekvu lin, mi jam estas survoje.»

Iom poste, kiam noktiĝis, la du policianoj estis paŝantaj kune sur la monto, sekvante la malrapidan fetoran ulon tra la nokto. Kvankam la viro estis maljuna, li iris tre rapide malgraŭ la kruta deklivo. Malantaŭe, la du policianoj anhelis, iliaj koroj laŭtege batantaj.

«Kien. Iras. Ĉi. Tiu. Stultulo. La komisaro malfacile prononcis, tranĉante la frazon inter ĉiu vorto kaj provante respiri.

– Mi iom konas tiun zonon, diris la inspektoro – li estis pli juna kaj pli sportema ol Filipino. Laŭ mi, estas nur arbaro en ĉi tiu direkto.»

Dum ili parolis, la marmotulo malaperis malantaŭ la monteto.

«Rapide ! Ni nepre ne perdu lin ! »

Paŭlo plirapidiĝis. Tamen, la komisaro ne povis sekvi lin. Kraĉante siajn pulmojn, li surgenuiĝis. En bovan fekaĵon. Larmoj alvenis al liaj okuloj kaj perlis sur siaj palpebroj, sed pro timo fali, ili revenis en la larmajn saketojn. Post centoj da metroj, la inspektoro estis elĉerpita. Li bedaŭre rezignis la postkuradon por helpi la komisaroon. Li revenis malsupren kaj helpis lin ekstari.

«Kuraĝu ! Ni certe trovos kien li iris. En arbaro, spuroj estas pli facile rimarkeblaj.

– Prave, inspektoro. Bonvolu nur atendi, ke mi ekspiru.»

Kelkajn momentojn poste, do, ili denove grimpis. Malrapide sed volonte ili marŝis. Kiam ili atingis la pinton de la monteto, ili malkovris grandegan obskuran arbaron, tro malhelan por por orientiĝi.

«Ne estos facile resti nevideblaj, sed ni daŭrigu!» la komisaro Filipo rekomencis, lumigante sian lampon.

Ĉapitro 10

Dum la policianoj estis travivantaj tiujn malfacilajn momentojn, la direktoro de la marmotrezervejo paŝis trankvile en la arbaro – trankvile laŭ li, kompreneble, ne laŭ liaj du persekutantoj. Li eĉ ne rimarkis ilin, ĉar li estis tute koncentrita pri tio, kio estis antaŭ li. Li perfekte konis la arbaron, ĉiun arbon, ĉiun rokon, ĉar li oftege trairis ĉi tiujn lokojn. Li eĉ ne bezonis lanternon. Liaj piedoj konis la vojon.

Ĉapitro 11

La arbaro estis terura mondo por la du policianoj. La plej eta bruo en la vegetaraĵo, la plej eta movo en la lumfasko, ĉio timigis ilin.

- «Ni estas perditaj, la inspektoro konfesis.
- Fek. Kaj refek. (Estis la komisaro.)
- Ankaŭ mi pensas same.
- Ni sekvu niajn proprajn spurojn.

Alimaniere ni povas cirkaŭiri dum la tuta nokto.

– Jen ili, estro. Ni forlasu ĉi tiun koŝmaran lokon.»

Post kelkaj minutoj, ili vidis lumon tra la foliaro. Al tiu luma punkto ili aliris: estis lumigita fenestro.

«Al kiu apartenas tiu domo, tiel profunde kaŝita en la arbaro? demandis la komisaro.

– Mi tute ne scias. Eble ĉi tiu estas la ejo, kie la rezervejestro planas siajn murdojn... kun siaj komplicoj?

– Kaj eble ni trovos la ilon, kiun li uzas por trabori la kolojn de la viktimoj. Ni iru antaŭen! »

Ili alproksimiĝis al la lumigita fenestro en la plej granda silento. Diskrete, ili rigardis tra la polva vitro. La marmotulo estis sidanta kun geamikoj ĉirkaŭ larĝa tablo, ĉu laŭte ridantaj pri io, ĉu trinkantaj blankan vinon. Ili turnigis longajn pikojn en fromaĝpoto. Seniluziigitaj pro tio, ke ili faris ĉion ĉi por nenio, la du policianoj foriris, ĉirkaŭirante la konstruaĵon. Ili konstatis, ke la domo ne vere estis kaŝita en la naturo: aŭtoj estis

parkumitaj en la korto, kaj vojo forkondukis al proksima vilaĝeto, kies tegmentoj estis videblaj.

Ĉapitro 12

La seniluziigo estas tiel granda, ke niaj du policianoj pasigas la nokton drinkante bierojn en sordida kafejo, ĉirkaŭitaj de allogaj trotuarulinoj en mallongaj roboj. Ĉi tiu ĉapitro finiĝas, kiam ili vomas en defluejon, sub la rigardo de scivolema devaga hundo.

Ĉapitro 13

La tria viktimo estis malkovrita la sekvan matenon; la direktoro de la marmotrezervejo, kiu pasigis la tutan nokton kun siaj amikoj, estis fakte senkulpigita. Estis tiom da sango de marmoto tiufoje, ke la kadavro ŝajnis flosi sur lago de purpura akvo. La kapo de la besto estis turnita al la vizaĝo de la kadavro, kvazaŭ ili diskutus, kurioza Jorik aŭskultante mortintan Hamleton. Denove, la partoprenantoj de la ekskurso estis forlasintaj la rifuĝejon antaŭ ol la polico alvenis.

Eksperto de la *Scienca* ekzamenis la korpon.

«Kio pri la truoj en la kolo? pridubis la komisaro Filipino, kiu ankoraŭ suferis postdrinkan kapdoloron.

– Vidu, diris la sciencisto, ili ankoraŭ estas videblaj ĉi tie.»

Fakte, la policisto rimarkis kvar vundojn sur la karotido: du tre maldikajn kaj du pli larĝajn supre. Dum li rigardis, ili malrapide forvelkis.

«Ĉu vi havas klarigon pri ĉi tiu stranga fenomeno?

– Tute ne, bedaŭrinde. La tri viktimoj havis la samajn, sed ili malaperis antaŭ ol ni povis analizi ilin.

– Ĉu vi havas ideon pri la ilo, kiu povus fari tion?

– Ne. Sed ĝi verŝajne enhavas resanigan produkton, kiel la enzimoj produktitaj de iuj sangosuĉaj kreaĵoj.

– Ĉu vampiro?»

La scienculo hezitis:

«... Vampiroj trinkas sangon, ili ne injektas ĝin. Krome, ili ne ekzistas. Ne, ĝi estas probable nova kirurgia ilo...»

Kiam li forlasis la rifuĝejon, la komisaro tuj rigardis ĉirkaŭen, serĉante la ombron. Sen surprizo, li vidis ĝin sur malproksima monteto, ĵus kiel la antaŭajn du fojojn, kaj denove ĝi malaperis subite.

Ĉapitro 14

En policejo, ne nur estas interesaj kriminalaj aferoj. Tiu sufiĉe longa dek-kvara ĉapitro montras tion. Inspektoroj pridemandas atestantojn pri ĉiaspecaj aferoj dum la komisaro Filipino grumblas en sia oficejo, trinkante sian varman ĉokoladon.

«Ĉu vi vidis la hundon mordi la katon de sinjorino Machin?»

«Ĉu vi scias, ĉu la filo de sinjoro Bidule ŝtelis la mopedon de tiu sinjoro Truc?»

«Kion vi estis faranta, kiam la rubujo ekbrulis?»

«Al kiu apartenas la bovino, kiu eniris en vian manĝoĉambron?»

«Ĉu ili vere kolorigis ĉiujn viajn ŝafojn rozkoloraj?»

Ĉapitro 15

La inspektoro Paŭlo ĵus eniris la oficejan ĉambron sen frapi la pordon.

«Estro, mi havas gravajn novaĵojn pri la marmotaj murdoj !

– Ek !

– Ankaŭ la tria viktimo estis ŝtelĉasisto de marmotoj.

– Ĉu ĉi tio kondukas al alia konkludo ? Vi scias kiel mi, ke niaj du suspektatoj estas certe senkulpaj...

– Jes, sed mi havas alian novaĵon. Temas pri la partoprenantoj en la ekskursoj.

– Do ?

– Mi finfine ricevis ĉiujn listojn: la sama viro partoprenis en ĉiuj sangaj ekskursoj !

– Ĉu vere ? Finfine indiko ! Ĉu vi konas lian profesion ?

– Jes. Atendu... »

La inspektoro turnis kelkajn paĝojn.

«Li laboras kiel dentisto en Parizo.

– Dentisto ? Ha ! Do li estas ĥirurgo ! Bonege, inspektoro, mi devas gratuli vin ! Sed kial li mortigas ŝtelĉasistojn ? Tio estas granda mistero...

– Ne estas ĉio, estro. Mi parolis kun la organizantoj, kaj mi eksciis, ke tiu ulo neniam kompletigis supreniron. Ĉiam li rezignis antaŭ la fino: li ĉiam foriris post la murdoj.

– Io alia?

– Jes. Li ankaŭ partoprenos en la venonta ekskurso.

– Perfekte, inspektoro. Ni tenas nian murdiston.»

Kiam ili iris al la ekskursoklubo, restis nur unu eblo aliĝi al la venonta. Do la komisaro aliĝis, ĉar li estas sperta montgrimpanto. Certe li ne estis sufiĉe trejnita por kuri sur la monto, sed li povis paŝi kaj grimpi senfine, kredis min.

«Bonvolu demandi al la organizanto, ĉu nia suspektato menciis la kialon de sia transfuĝo, petis la komisaro.

– Je via servo, estro.»

Dirante tion, la inspektoro eliris el la oficejo.

Ĉapitro 16

La unua tago de la supreniro estis relative trankvila – la gvidisto klarigis, ke ĝi malfaciliĝos je la dua tago, ĉar la monto iĝos pli kruta, kaj ili ŝnuriĝos por atingi la kreston.

La komisaro observis la dentiston dum la tuta vojo. Li havis etan nazon kaj ardantajn vangojn, kaj li estis iom dika sed sufiĉe vigla. Lia rigardo ĉiam ŝajnis timigita.

«Li estas maltrankvila, pensis Filipino... Suspekta!»

Ĉi tiu penso plifortigis lian konvinkon. Ili atingis rifuĝejon ĵus kiam la oranĝkolora suno estis malaperanta malantaŭ la pintoj. Ili rapide glutis vespermanĝon kaj iris dormi frue. Ili ĉiuj ŝajnis lacaj malgraŭ la relative facila vojo: ili ĉefe estis komencantaj montgrimpantoj. La komisaro volis preni la liton sub tiu de la dentisto, sed la viro kontraŭstaris – li asertis, keli timas altaĵojn (!). Domaĝe, sed li ankoraŭ kaptus lin en ĵusa delikto! Li vidus, kun kiu li traktis!

Ĉapitro 17

Jen kultura ĉapitro pri marmotoj. Ni lernas, ke Marmoto estas holarktisa genro de mamuloj el la ordo de ronĝuloj, familio sciuredoj. Entute oni agnoskas dekkvin speciojn en la genro. Arealoj de la plej konataj specioj inkluzivas plejparte montarajn areojn kiel Alpoj, Karpatoj, Tatroj, Pireneoj kaj nordaj Apeninoj en Eŭropo, Roka Montaro, Kaskada Montaro, Nigraj Montetoj kaj Sierra Nevada en Norda Ameriko, Deosai-plato en Pakistano kaj Ladako en Barato. Krome marmotoj troveblas en vastaj kaj sekaj Eŭraziaj stepoj. La Alpa marmoto (Marmota marmota), pri kiu temas ĉi tiu rakonto, troveblas en montaj regionoj de Alpoj kaj Karpatoj (Jes! Ĝuste kiel la vampiroj!), je altitudo inter 800 kaj 3000 metroj.

Marmotoj plej kutime vivas en ternestoj aŭ en piloj de falintaj rokoj. En malvarmaj regionoj ili vintrodormas. Plimulto de marmotoj estas tre sociemaj kaj kunekzistas en grandaj grupoj. Ili uzas laŭtajn fajfojn kiel signalojn por komunikado, aparte en danĝero.

La dieto de la marmotoj plejparte konsistas je plantaj partoj kiel herboj, beroj, likenoj, muskoj, radikoj kaj floroj. Homoj konis marmotojn ekde antikvaj tempoj. La plej frua mencio de marmoto en skola verko estas la priskribo de «or-fosantaj formikoj» el raporto de antikva greka historiisto Herodoto de la –5-a jarcento. Laŭ esploroj de franca etnologiisto Michel Peissel fakte temis pri himalaja marmoto en Deosai-plato kaj emo de lokaj triboj kiel brokpoj ellavi oran polvon en marmotaj ternestoj.

La etimologio de la vorto «marmot» estas neklara. Laŭ unu teorio ĝi devenas de gaŭla-latinida prefikso marm-, signifanta «murmuro». Alia ebla deveno estas de post-klasika latina mus montanus, t.e. «monta muso».

Ĉapitro 18

Malgraŭ siaj penoj, kaj pro laceco, la komisaro ne sukcesis resti veka dum la tuta nokto, kaj profunde dormis. Li denove sonĝis pri la bela marmoto. Ili sidis sur monteto, mano en mano, kaj rigardis virojn

kapti marmotojn. La giganta marmoto estis ploranta, kaj ĝiaj larmoj malsekigis sian hararon. Sur la alpa herbejo ĉasis ĉiuj viktimoj de la rifuĝeja murdisto: la tri unuaj, kaj la nova; tiu, kiu partoprenis en la lasta ekskurso... Tiumomente, la komisaro vekigis, kiam iu ekkriis: grimpisto ĵus malkovris *la* novan viktimon, kun la sama surscenigo kiel la aliaj. La komisaro ekstaris kaj rigardis la malsupran liton: la parizano ŝajnis dormi. Post kvaronhoro, antaŭ ol la polico alvenis per helikoptero, la grupo foriris por la dua ekskursita tago, matenmanĝo trans la gorĝon. Ĉi-foje, Filipino ne pripensis rigardi montetojn por vidi ĉu la ombro estis tie aŭ ne.

Ĉapitro 19

La policano kunpremis la dentojn dum li grimpis la krutan montoflankon. Lia trapikanta rigardo estis fiksita sur la facilmonta figuro antaŭ li, tiu de la suspektulo, kiun li spuris. La vento fajfis inter la rokmuroj, kaj ĉiu paŝo estis lukto kontraŭ gravito.

Filipo decidis, ke la murdisto ne forglitos. Ili marŝis tra mallarĝaj intermontoj kaj akraj krestoj: ĉiu mispaŝo povus signifi fali en la malplenon. La policano devis resti koncentrita, sed laceco komencis atingi lin. Se li ne kaptus la grimpulon sur la kruta kornico supre, li perdus eblecon kapti lin: la krimulo povus profiti de tiu mallarĝa kaj horizontala strio punktita de likeno por eskapi. Post horoj da laciga grimpado, ili atingis la malvastan balkonon.

La vento balaŝis tra la maldika promontorio, igante ambaŭ virojn tie ŝanceliĝi. Filipino eltiris sian pafilon. La fuĝanto antaŭmetis siajn manojn, plorpetante.

«Lasu min foriri, mi tro timas altaĵojn,» li diris per tremanta voĉo.

La komisaro kunpremis siajn dentojn kaj ne respondis. Se la dentisto ekkurus sur la kornicon, li ne sukcesus kapti lin. Kun furioza decidemo, li ĵetis sin al la grimpulo, trenante lin en senesperan lukton ĉe la rando de la krutaĵo. Iliaj korpoj miksiĝis; kelkfoje obtuzaj krioj akompanis ilian lukton.

En lasta malespera peno, la komisaro

sukcesis alpingli la murdiston al la tero. Lia pafilo celis lin.

«Estas finite,» li diris raŭke. Lia koro batadis.

La parizano rigardis lin rekte en la okulojn, kun miksaĵo de timo kaj nekompreneo.

«Vi eraras, sinjoro,» li flustris antaŭ ol permesi al la komisaro mankateniĝi lin.

Kiam Filipo pene ekstaris, aŭdiĝis malbonaŭgura krako. La kornico krakis sub ilia pezo. Kun krioj da surprizo, la du viroj perdis la ekvilibron kaj ruliĝis kune en la malplenon. Mirakle, ili ambaŭ surgrundiĝis en dorna junipero, kelkajn metrojn sub la kornico.

«Nu, mi supozas, ke ni havis nian falon, finfine,» diris la komisaro inter spasmaj spiroj.

Ĉapitro 20

Tamen la situacio estis timinda: la junipero ekfleksis sub ilia pezo. Post kiam li ŝnuris la dentiston, la komisaro sukcesis reiri sur la parton de la kornico, kiu ne falegis. Li faris mortan ĉirkaŭon ĉirkaŭ roko kaj malfacile hisis la parizanon – precipe pro la mankatenoj. Poste, malgraŭ longa kaj danĝera vojo reen, ili alvenis ĉe la rifuĝejo dum la sunsubiro. Inspektoroj atendis ilin por akompani la dentiston al la parkejo, deirpunkto de la ekskurso. Ili igis la kaptiton sidi en la polica veturilo kaj kondukis lin al la ĉelo. Proksime al la rifuĝejo, kie li restis por ripozi, la komisaro Filipino turnis sin al la malkreskanta ruĝa suno, malantaŭ monteto. Tie, tiel nigra kiel tenebroj, ombro staris. Malrapide, ĝi kliniĝis, alprenante kvarpiedan sintenon, kaj forturnis sin de lia vido.

Dum momento, la komisaro kredis rekoni la silueton de la bela grandega marmoto de siaj revoj.

LE SANG DE LA MARMOTTE

*Traduit de l'espéranto
par Sylvain Erdepoinzé.*

Avant-propos

Ce roman a été édité en 1955, par la mystérieuse maison d'édition R:É. Écrit en espéranto par un auteur anonyme, il s'agit du premier volume d'une longue série. On ne sait presque rien des livres suivants, seuls les deux premiers ont été retrouvés, il y a quelques années, par Pierre Charmoz sous un matelas dans un refuge de montagne. Si le second volume, Pas de pitié pour la marmotte, est en très mauvais état et complètement illisible, celui-ci est bien mieux conservé. De nombreuses pages sont manquantes, mais on peut néanmoins recons-

tituer la majeure partie de l'histoire. Malgré l'absence du corpus, le titre du second volume aidera à comprendre la fin de celui-ci. Cette nouvelle édition bilingue présente une version abrégée. Le traducteur, Sylvain Erdepoinzé, a dû extrapoler des mots manquants; il a également écarté certains paragraphes ou chapitres trop longs, illisibles ou inutiles pour l'action principale. Certains de ces passages sont résumés, en italiques, entre les passages conservés. Par cette édition, le Club Samizdat ambitionne de faire découvrir à chaque espérantophone ou espérantophile, une histoire peu banale et mystérieuse qui montre que le roman populaire n'était pas absent des publications en espéranto.

Chapitre 1

Le commissaire Philippe découvrit la première victime dans un refuge de montagne. L'homme avait été tué pendant la nuit, alors que d'autres alpinistes dormaient du sommeil du juste. Personne n'avait entendu quoi que ce soit mais, quand le soleil commença à illuminer les lits superposés au travers de la fenêtre, l'homme était déjà raidi par la mort, une tête de marmotte ensanglantée posée sur sa poitrine. Tout en examinant le cadavre, le commissaire discutait avec Paul, son fidèle second. Ils s'interrogeaient sur les motifs d'un tel crime.

« Qui peut déposer une tête tranchée de marmotte sur un macchabée? », marmonna le commissaire.

L'inspecteur ne répondit pas. Il se contenta de hausser les épaules.

« Qui l'a découvert ?

– Un alpiniste qui dormait sur le lit du dessus.

– Où est-il maintenant ?

– Il est parti avec trois autres. Ils poursuivent leur ascension.

– Ils ne le connaissaient donc pas ?

– Non, mais ils faisaient partie d'un même groupe d'excursionnistes.

– C'était une excursion organisée, alors ?

– Oui.

– Veuillez me procurer la liste des participants.

– Je m'en occupe tout de suite.

– Serait-il possible qu'il soit mort d'une indigestion de marmotte ? », interrogea le commissaire sur un ton mi-figue mi-raisin.

L'inspecteur haussa de nouveau les épaules. Les deux policiers quittèrent le refuge afin de laisser travailler la police scientifique. Soudain, l'inspecteur interpella le commissaire Philippe :

« Chef ! Regardez là-haut !

– Où ça ? demanda le commissaire, en tournant la tête ici et là tout en essayant de

trouver ses lunettes dans une poche de sa parka.

– Suivez mon doigt! »

Derrière une bosse, à quelque distance, une ombre disparut brusquement.

Chapitre 2

Dans ce chapitre, nous suivons le commissaire Philippe dans sa vie de tous les jours, à Briançon. Il habite un chalet avec sa femme, Laure, en périphérie de cette petite ville des Alpes dauphinoises. Lors d'une discussion avec elle, il se remémore sa jeunesse, lorsqu'il jouait dans les alpages avec ses amis, photographiant tous types d'animaux, tout particulièrement les marmottes. Il se souvient qu'il était parvenu à en apprivoiser une, qu'il avait beaucoup aimée. Il s'agit d'un très long chapitre, plutôt nostalgique.

Chapitre 3

Il se passa une semaine avant que ne soient rendues les conclusions du médecin légiste. Assis à son bureau, le commissaire ouvrit l'enveloppe et lut les résultats.

« *[(Gros) mots incompréhensibles]* », murmura-t-il.

Puis, il ouvrit grand les yeux, surpris :

Il semblerait que l'on ait injecté du sang de marmotte dans les veines de la victime. Une réaction hémolytique et l'embolie ont suivi, causant sa mort.

P.S. : La victime n'a pas ingéré le corps de la marmotte décapitée.

Par ailleurs, l'enquête n'avait pas progressé. Le commissaire avait mis l'affaire de côté pendant que quelques inspecteurs examinaient diverses pistes. En vain. « Merde ! déclara Philippe dans sa barbe (qu'il ne possédait pas). Qui peut tuer quelqu'un de cette manière ? Pourquoi ? Pourquoi une marmotte ? Quelle histoire terrifiante ! »

Se redressant, il appela un inspecteur.

« Inspecteur ! » (Exactement ce que je

viens d'écrire.) Paul ouvrit la porte, essoufflé.
« Oui, commissaire ?

– Je souhaite que vous recherchiez toutes les personnes qui ont une quelconque relation avec les marmottes.

– Une *relation*, chef ?

– Oui. Une *relation*. Quelque chose vous turlupine ?

– Non, chef. Compris. Est-ce qu'il y a autre chose ?

– Oui, apportez-moi un chocolat chaud, voulez-vous ?

– À votre service, chef. »

L'inspecteur fit volte-face et s'éclipsa.

Chapitre 4

On découvrit la seconde victime trois jours plus tard. Encore une fois, elle avait été assassinée pendant la nuit dans un refuge de montagne. Encore une fois, personne ne savait quoi que ce soit. Encore une fois, une tête de marmotte ensanglantée reposait sur le torse du cadavre.

« Était-ce une autre excursion organisée ? demanda le commissaire.

– Tout à fait, répondit l'inspecteur Paul, qui avait commencé l'enquête.

– Et les autres participants sont partis en montagne, n'est-ce pas ?

– C'est exact.

– Alors, vous savez quoi faire.

– Trouver la liste des personnes inscrites à l'excursion. »

Alors que les scientifiques de la police cherchaient des indices, le commissaire observait la scène, dubitatif.

« Y a-t-il des traces d'injection ?

– Quoi ?

– Le sang de la marmotte... Comment a-t-il pénétré dans les veines des victimes ?

– Il y a quatre trous dans le cou, mais ils disparaissent rapidement, comme s'ils guérissaient. Bientôt ils ne seront plus visibles. C'est très très étrange.

– Voilà donc la raison de l'absence de mention à ce sujet dans le rapport... Bigre... »

Sans un mot de plus, le commissaire sortit du bâtiment en imaginant un vampire assassin mangeur de marmottes. À l'instant

même où il quittait les lieux, il aperçut une ombre immobile sur une éminence proche. Quelqu'un – ou quelque chose – semblait observer la scène. Il usa de sa main comme d'une visière pour mieux la voir, mais la noire silhouette disparut brusquement. Encore une fois.

Chapitre 5

La plus grande part de ce chapitre est rongée par l'humidité. On peut cependant déchiffrer quelques phrases. La description d'une partie de croquet entre le commissaire et sa femme remplit de nombreuses pages; ils apprécient visiblement tous deux ce jeu: ils y jouent non seulement en extérieur, mais également sur le tapis du salon. Sur le fragment final, Laura manie très bien les boules mais, étant donné que Philippe possède un tir puissant et précis, la partie prend fin à son avantage.

Chapitre 6

Le commissaire Philippe dormait profondément. Dans ses rêves, il se trouvait sur un alpage en train de s'amuser avec une

marmotte à taille humaine. « Quelle belle marmotte ! » marmonna-t-il dans son sommeil. Ils roulaient dans la pente comme des enfants, riant à gorge déployée. Alors qu'il prenait son amie par la main, le téléphone sonna. Il sursauta et faillit tomber sur le plancher. C'était l'inspecteur Paul.

« Chef, j'ai de nouvelles informations à propos des victimes. J'ai recherché leurs noms dans les registres criminels : les deux ont été condamnées pour braconnage de marmottes dans les alpages !

– Vraiment ? C'est une information capitale ! Avez-vous également des pistes sur les personnes liées aux marmottes ?

– Pas grand-chose malheureusement, mais deux personnes pourraient être interrogées : l'administratrice du Club d'excursions de la faune et de la flore, et le directeur d'une réserve de marmottes.

– Parfait. Je pars immédiatement pour la réserve. De votre côté, allez faire un tour au Club d'excursions. »

Chapitre 7

Cette fois, l'inspecteur Paul est le personnage central du chapitre. Nous le suivons alors qu'il se rend au club qui a organisé les excursions auxquelles avaient participé les victimes. Là, il rencontre la très jolie administratrice. D'après les rares passages lisibles, ils discutent des meurtres, mais pas seulement, car ils semblent s'apprécier l'un l'autre. La jeune femme invite donc l'inspecteur Paul à jouer au billard et à manger des glaces. Pour lui, elle n'est probablement pas coupable. Plus tard, il part en mission de surveillance pour le commissaire. Au début du chapitre suivant, nous retrouvons Philippe.

Chapitre 8

La réserve des marmottes était un véritable champ de bataille. Sur le sol ravagé, seules quelques touffes d'herbe parvenaient à pousser. Les terriers ressemblaient à des cratères d'obus; les marmottes étaient invisibles. Un vieil homme crasseux, dont la veste miteuse empestait à deux mètres de distance, s'approcha du commissaire. Il paraissait en rogne.

« Qu'est-ce que vous voulez ? cracha-t-il, mécontent.

– Je suis policier. J'ai quelques questions à vous poser. » Le commissaire montra sa carte au bonhomme, dont les yeux fulminaient.

« Qu'est-ce que vous voulez ? répéta l'homme.

– C'est au sujet des deux meurtres qui ont eu lieu récemment... Avez-vous entendu parler de cette affaire ?

– Oui. Et alors ?

– Nous avons appris que les victimes pratiquaient le braconnage de marmottes. Auriez-vous des informations à ce sujet ?

– Non. Mais le braconnage est fréquent par ici. Ils voulaient le sang des marmottes ? Eh bien ! ils l'ont maintenant !

– Comment êtes-vous au courant à propos du sang des animaux ?

– Je lis le *Dauph'*.

– Oh... Évidemment.

– Autre chose ?

– Hmm... Non, merci pour votre accueil... »

Sans un mot, l'homme fit demi-tour et s'éloigna vers sa demeure branlante.

« Intéressant ! », murmura le commissaire avant de repartir.

Chapitre 9

L'inspecteur Paul n'était pas certain que prendre en filature le responsable de la réserve des marmottes fût la meilleure des idées, mais il se devait d'obéir aux ordres du commissaire.

« L'individu quitte son domicile, annonça-t-il à la radio.

– Bien, répondit son chef, ce type est suspect, c'est un pro-marmottes inconditionnel. Vu l'odeur, il doit passer ses nuits dans leur terrier. Suivez-le, je vous rejoins. »

Un peu plus tard, à la nuit tombée, les deux policiers marchaient dans la montagne, suivant le fumet pestilentiel du vieux. Bien qu'âgé, l'homme se déplaçait rapidement malgré la pente raide. Derrière, les deux flics haletaient, leurs cœurs battant à tout rompre.

« Où. Va. Cet. Imbécile. » Le commis-

saire s'exprimait difficilement, hachant la phrase entre chaque mot tout en essayant de reprendre sa respiration.

« Je connais un peu ce secteur, dit l'inspecteur – il était plus jeune et plus sportif que Philippe. Je crois qu'il n'y a que la forêt dans cette direction. »

Pendant qu'ils déblatéraient, l'homme-marmotte disparut derrière une butte.

« Vite ! Ne le perdons surtout pas ! »

Paul accéléra. Mais le commissaire ne put le suivre. Crachant ses poumons, il s'agenouilla. Dans une bouse de vache. Des larmes lui vinrent aux yeux et perlèrent à ses paupières. Mais, de peur de tomber au sol, elles retournèrent dans les sacs lacrymaux. Au bout d'une centaine de mètres, l'inspecteur était à bout de forces. Il abandonna à regret la poursuite et revint sur ses pas pour aider le commissaire à se relever.

« Courage ! Nous découvrirons certainement l'endroit où il est allé. Dans la forêt, les traces sont plus faciles à suivre.

– Vous avez raison, inspecteur. Attendez juste un peu, que je reprenne mon souffle. »

Quelques instants plus tard, ils reprirent la montée. Lentement mais sûrement, ils avancèrent. Quand ils atteignirent le sommet de la butte, ils découvrirent une grande et obscure forêt, trop sombre pour trouver son chemin.

«Ça va être compliqué de ne pas se faire repérer, mais poursuivons!», lança le commissaire Philippe en allumant sa lampe de poche.

Chapitre 10

Pendant que les policiers vivaient ces moments difficiles, le directeur de la réserve des marmottes progressait tranquillement dans la forêt – tranquillement de son point de vue, pas de celui de ses deux poursuivants. Il ne les avait même pas remarqués, trop absorbé par son proche rendez-vous. Il connaissait parfaitement la forêt, chaque arbre, chaque rocher, car il parcourait ces lieux très fréquemment. Il n'avait même pas besoin de lanterne. Ses pieds connaissaient le chemin.

Chapitre 11

Pour les deux policiers, la forêt était un monde terrifiant. Le moindre bruissement de végétation, le moindre mouvement dans le faisceau de la lampe, tout les terrorisait.

« Nous sommes perdus, avoua l'inspecteur.

– Merde. Et remerde. (C'était le commissaire.)

– Je n'en pense pas moins.

– Essayons de retrouver nos traces. Sinon, nous allons tourner en rond toute la nuit.

– Les voici, chef. Quittons cet endroit cauchemardesque. »

Au bout de quelques minutes, ils aperçurent de la lumière au travers du feuillage. Ils se dirigèrent vers le point lumineux : une fenêtre éclairée.

« À qui peut bien appartenir cette maison, cachée si profondément dans les bois ? demanda le commissaire.

– Je n'en ai pas la moindre idée. Peut-être est-ce l'endroit où le responsable de la réserve planifie ses meurtres... avec des complices ?

– Nous pourrions y découvrir l’objet qu’il utilise pour perforer les cous des victimes. Avançons!»

Ils s’approchèrent de la fenêtre illuminée dans le plus grand silence. Discrètement, ils regardèrent par la vitre poussiéreuse. L’homme-marmotte était assis avec des amis autour d’une large table, certains riant, d’autres buvant du vin blanc. Ils tournaient de longues piques dans un pot de fromage. Déçus d’avoir fait tout ce chemin pour rien, les deux policiers, harassés, s’éloignèrent en contournant le bâtiment. Ils constatèrent que la maison n’était pas si perdue dans la nature : des voitures étaient stationnées dans la cour et un chemin conduisait à un village non loin, dont on pouvait deviner les toitures.

Chapitre 12

La déception est si grande que les deux policiers passent la nuit à boire des bières dans un café sordide du village, entourés d’avenantes filles de petite vertu en robes rasibus. Ce chapitre s’achève tandis qu’ils vomissent dans un

caniveau sous le regard curieux d'un chien errant.

Chapitre 13

La troisième victime fut découverte le matin suivant ; le directeur de la réserve des marmottes, qui avait passé toute la nuit avec ses amis, fut de fait disculpé. Il y avait tellement de sang de marmotte, cette fois-ci, que le cadavre semblait flotter sur un lac d'eau purpurine. La tête de l'animal était tournée vers le visage du mort, comme s'ils discutaient, curieux Yorick écoutant un Hamlet trépassé. Encore une fois, les participants à l'ascension avaient quitté le refuge avant l'arrivée de la police. Un spécialiste de la scientifique examinait le corps.

« Quoi de neuf concernant les trous dans le cou ? interrogea le commissaire Philippe, qui se remettait difficilement de sa gueule de bois.

— Voyez, dit le scientifique, ils sont apparents, ici. »

En effet, le policier remarqua quatre blessures au niveau de la carotide : deux très fines

et deux plus larges au-dessus. Pendant qu'il regardait, elles s'effacèrent lentement.

«Avez-vous quelque explication à cet étrange phénomène?

– Pas du tout, malheureusement. Les trois victimes présentaient les mêmes, mais elles ont disparu avant que nous ne puissions les analyser.

– Avez-vous une idée de l'outil qui aurait pu faire ça?

– Non. Mais il doit contenir un produit cicatrisant, à la manière des enzymes produites par les créatures suceuses de sang.

– Des vampires?»

Le scientifique hésita :

«... Les vampires boivent le sang, ils ne l'injectent pas. Qui plus est, ils n'existent pas. Je pense plutôt à quelque rare instrument chirurgical...»

Quand il sortit du refuge, le commissaire regarda aux alentours, à la recherche de l'ombre. Sans surprise, comme les deux fois précédentes, il la vit sur un promontoire proche et, une fois encore, elle disparut tout à coup.

Chapitre 14

Les commissariats ne recèlent pas seulement d'intéressantes affaires criminelles. C'est ce que l'on découvre dans ce quatorzième chapitre, assez long. Des inspecteurs interrogent des témoins au sujet de toutes sortes d'affaires pendant que le commissaire Philippe grommelle dans son bureau en buvant son chocolat chaud.

«Avez-vous vu le chien mordre le chat de Madame Machin?»

«Savez-vous si le fils de Monsieur Bidule a volé la Mobylette de celui de Monsieur Truc?»

«Que faisiez-vous quand la poubelle a commencé à brûler?»

«À qui appartient la vache qui a pénétré dans votre salle à manger?»

«Est-ce qu'ils ont réellement peint tous vos moutons en rose?»

Chapitre 15

L'inspecteur Paul fit irruption dans le bureau du commissaire sans frapper à la porte.

« Chef, j'ai d'importantes nouvelles sur les meurtres aux marmottes.

– Dites!

– La troisième victime braconait aussi des marmottes.

– Est-ce que cela peut nous conduire vers d'autres pistes? Vous savez comme moi que les suspects sont certainement innocents...

– Oui, mais j'ai une autre nouvelle. À propos des participants aux excursions.

– Eh bien?

– J'ai enfin reçu les listes: un même homme a participé à toutes les randonnées sanglantes!

– Vraiment! Enfin un indice! Est-ce que vous connaissez sa profession?

– Oui, attendez...

L'inspecteur tourna quelques pages.

« Il travaille comme dentiste à Paris.

– Dentiste? Ah! C'est donc un chirurgien! Très bien, inspecteur, je vous félicite!

Mais pourquoi assassine-t-il des braconniers ? Voilà le mystère...

— Ce n'est pas tout, chef. J'ai discuté avec les organisateurs, et j'ai appris que ce type n'a jamais terminé une ascension. Il a toujours abandonné avant la fin : il est systématiquement parti après les meurtres.

— Autre chose ?

— Oui. Il participera aussi à la prochaine excursion.

— Parfait, inspecteur. Nous tenons notre meurtrier. »

Lorsqu'ils se rendirent au Club des excursions, il ne restait qu'une place pour la prochaine. C'est donc le commissaire qui s'inscrivit car il était un alpiniste chevronné : même s'il n'était pas suffisamment entraîné pour courir dans la montagne, il pouvait marcher et grimper, vous pouvez me croire.

« Veuillez demander à l'organisateur si notre suspect a mentionné le motif de ses abandons, suggéra le commissaire.

— À vos ordres, chef. »

L'inspecteur quitta le bureau sur ces mots.

Chapitre 16

Le premier jour de l'excursion fut relativement tranquille – le guide expliqua que ça se compliquerait le lendemain, quand la pente deviendrait plus raide et qu'ils devraient s'encorder pour atteindre la crête. Le commissaire observa le dentiste durant tout le parcours. Celui-ci avait un petit nez et des joues rubicondes, un peu d'embonpoint mais il était assez alerte. Son regard semblait toujours apeuré.

« Il n'est pas tranquille, pensa Philippe... Suspect! »

Cette pensée renforça sa conviction. Ils atteignirent le refuge à l'instant où le soleil déclinait derrière les sommets. Ils avalèrent rapidement le dîner et allèrent se coucher de bonne heure. Ils étaient tous rompus de fatigue, malgré la relative facilité du parcours : c'étaient pour la plupart des alpinistes débutants. Le commissaire voulut s'installer sur le lit sous celui du dentiste, mais l'homme refusa – il prétendait avoir le vertige (!). Dommage, mais il le prendrait quand même sur le fait ! Il verrait à qui il avait affaire !

Chapitre 17

Voici un chapitre culturel traitant des marmottes. Nous y apprenons que la marmotte est un genre de mammifère holarctique de l'ordre des rongeurs, famille des Sciuridae. On en dénombre quinze espèces. Les aires de répartition des espèces les plus connues incluent la plupart des régions montagneuses d'Europe: les Alpes, les Carpates, les Tatras, les Pyrénées et les Apennins; en Amérique du Nord: les Montagnes Rocheuses, la chaîne des Cascades, les Black Hills et la Sierra Nevada; le plateau de Deosai au Pakistan et le Ladakh en Inde. En outre, on retrouve des marmottes dans les vastes steppes arides d'Eurasie. La marmotte des Alpes (Marmota marmota), à laquelle fait référence cette histoire, occupe les régions montagneuses des Alpes (comme son nom l'indique) et des Carpates (Oui! comme les vampires!), entre 800 et 3 000 mètres d'altitude. Les marmottes vivent le plus souvent dans des terriers ou des empilements de roches éboulées. Dans les régions froides, elles hibernent pendant l'hiver. La plupart des marmottes sont sociables et appartiennent à des groupes importants. Elles

utilisent des sifflements très audibles comme signaux de communication, notamment lorsqu'elles se sentent en danger.

Le régime alimentaire des marmottes se compose le plus souvent de végétaux: herbes, baies, lichens, mousses, racines et fleurs.

Les hommes connaissent les marmottes depuis l'Antiquité. La plus ancienne mention d'une marmotte dans un écrit de recherche est la description des «fourmis chercheuses d'or» rapportée par l'historien grec Hérodote, au ^v^e siècle av. J.-C. Selon les explorations de l'ethnologue français Michel Peissel, il se serait agi de la marmotte himalayenne du plateau de Deosai et de l'habitude des tribus locales telles que les Brokpas de récupérer la poudre d'or extraite de leurs terriers.

L'étymologie du mot « marmotte » est incertaine. L'une des théories est qu'il provient du préfixe gallo-romain marm-, signifiant « murmure ». Une autre lui attribue comme origine latine mus montanus, i. e. « souris des montagnes ».

Chapitre 18

Malgré ses efforts, et à cause de la fatigue, le commissaire n'avait pu se tenir éveillé toute la nuit et s'était endormi profondément. Il rêva encore de la belle marmotte. Ils étaient assis sur l'alpage, main dans la patte, et regardaient des hommes capturer ses congénères. La marmotte géante pleurait, ses larmes mouillaient son pelage. Sur la pelouse alpine chassaient les victimes du tueur des refuges : les trois premières et la nouvelle, celle qui avait pris part à la dernière excursion... À cet instant, le commissaire fut réveillé par un hurlement : un alpiniste venait de découvrir *la* nouvelle victime, dans une mise en scène identique aux précédentes. Le commissaire se leva d'un bond et regarda le lit inférieur : le Parisien semblait dormir. Un quart d'heure plus tard, avant que la police arrive par hélicoptère, le groupe partit pour la seconde journée d'ascension, le petit-déjeuner en travers de la gorge. Cette fois-ci, Philippe ne pensa pas à observer les reliefs pour voir si l'ombre s'y tenait ou pas.

Chapitre 19

Le policier serrait les dents alors qu'il escaladait le flanc escarpé de la montagne. Son regard était fixé sur la silhouette agile qui le précédait, celle de l'alpiniste fugitif qu'il traquait. Le vent sifflait entre les parois rocheuses, et chaque pas était une lutte contre la gravité.

Philippe était déterminé à ne pas laisser filer son suspect. Ils progressaient à travers des ravins étroits et sur des crêtes acérées : chaque faux pas pouvait signifier la chute dans le vide. Le policier devait rester concentré, mais la fatigue commençait à se faire sentir. S'il ne rattrapait pas l'alpiniste sur la vire vertigineuse qui les dominait, il perdrait toute chance de l'appréhender : le criminel pourrait profiter de cette étroite bande horizontale parsemée de lichens pour s'échapper. Après des heures d'escalade épuisante, ils se rétablirent sur l'étroite banquette.

Le vent balayait le mince balcon, faisant vaciller les deux hommes qui s'y tenaient. Philippe sortit son arme. Le fuyard mit ses mains devant lui, implorant.

« Laissez-moi partir, j'ai trop peur du vide ! », dit-il d'une voix tremblante.

Le commissaire serra les dents sans répondre. Si le dentiste se mettait à courir sur la vire, il ne parviendrait pas à le rattraper. Avec une détermination farouche, il se jeta sur l'alpiniste, l'entraînant dans une lutte désespérée au bord du précipice. Leurs corps s'emmêlèrent ; parfois des cris étouffés ponctuaient leur combat.

Dans un dernier effort, le commissaire réussit à plaquer le meurtrier au sol, son arme pointée sur lui.

« C'est fini », dit-il d'une voix rauque, son cœur battant la chamade.

Le Parisien le regarda droit dans les yeux, un mélange de peur et d'incompréhension dans le regard.

« Vous faites erreur, Monsieur », murmura-t-il avant de se laisser menotter.

Alors que Philippe se redressait péniblement, un craquement sinistre se fit entendre. La vire céda sous leur poids. Avec un cri de surprise, les deux hommes perdirent l'équilibre et roulèrent ensemble dans le vide. Par

miracle, ils atterrirent dans un genévrier épineux, quelques mètres en contrebas.

« Eh bien ! je suppose que nous avons eu notre chute, après tout », dit le commissaire entre deux respirations saccadées.

Chapitre 20

La situation était toutefois inquiétante : le genévrier commençait à ployer sous leur poids. Après avoir encordé le dentiste, le commissaire parvint à retourner sur la partie de la vire qui ne s'était pas effondrée. Il fit un tour mort autour d'un rocher et hissa le Parisien, non sans difficultés – notamment à cause des menottes. Puis, malgré un long et dangereux trajet retour, ils arrivèrent au refuge au coucher du soleil. Des inspecteurs les attendaient pour accompagner le dentiste au parking, point de départ de l'excursion. Ils firent asseoir le suspect dans le véhicule de police et le conduisirent à sa cellule. Resté au refuge pour récupérer ses forces, le commissaire Philippe se tourna vers une bosse, nim-

bée par le soleil couchant. Là se tenait une ombre, aussi noire que les ténèbres. Lentement, elle s'inclina, prenant une posture de quadrupède, puis quitta le champ de vision du commissaire, qui crut reconnaître la belle et gigantesque marmotte de ses songes.

*Ne ratez pas le prochain épisode,
La Marmotte se rebiffe,
à paraître au Club Samizdat.*

SUMNBUE

PARCOURS DU LIVRE VOYAGEUR

La Sango de la Marmoto

Le Sang de la Marmotte

Merci d'indiquer ici la boîte à livres

(commune, code postal...)

où vous avez emprunté cet ouvrage.

*Quand les deux pages seront remplies,
merci de les prendre en photo et de les envoyer à :
edi.deleatur@gmail.com*

Dans la même collection

1. *Pedro Oro Enla Espalda, Argentine, novembre 2019*, 2020.
2. *Welcome Bienvenüe, Le Clou du spectacle, Rétrospective, Musée des Beaux-Arts de Lyon, été 2019*, 2020.
3. « *Fèque Niouws* », *la collection complète*, 2020.
4. *Le Poète, Poèmes nuls*, 2020.
5. *Le premier roman en Emojis*, 2020.
6. *À la Une !* (pastiches de premières pages ou couvertures de journaux et revues), 2021.
7. Collectif, *Chiennes de vies !* (biographies imaginaires), 2021.
8. Groupe alpin du Gros-Caillou, *Expédition au K2*, 2021.
9. Pierre Laurendeau, *Le cinéma n'est pas la vie*, 2021.
10. Collectif, *31 vues sur rue*, 2022.
11. Sâr Qizil Geri, *Les Dix Secrets sumériens*, 2022.
12. Pierre Laurendeau, *Qu'il est doux d'écrire une belle histoire d'amour quand la guerre est si proche*, 2022.
13. Collectif, *Yves Ledroit, alpiniste et poète*, 2022.
14. Ramón Alejandro, Armando López Salamó, *146 dessins érotiques (bilingue)*, 2022.
15. Moi, *Le Grand Livre de Moi*, 2022.
16. *Actes des Journées Oumonpo (Champcella)*, 2022.
17. *Jean-Jacques Gévaudan, peintre du désir en clair-obscur*, 2022.
18. Yak Rivais, *Con fetti*, 2022.
19. *48 dédicaces modèles*, 2022.
20. Pierre Laurendeau, *La Folie des bords de Loire*, 2022.
21. Collectif, *30 Nouvelles Vues sur rue*, 2022.
22. *L'Ami du Clergé* (extraits), 2023.
23. Yak Rivais, *Maraboud'ficelle*, 2023.
24. Pierre Laurendeau/Éloïse Paul, *La Frontière*, 2023.
25. Comtesse de Ségur, *Un bon petit diable (révisé)*, 2023.

26. Pierre Laurendeau, *L'horrible meurtre au petit noir*, 2023.
27. A. Doriac et G. Dujarric, *Discours modèles... (extraits)*, 2023.
28. Bingue Gépété et Pierre Laurendeau, *Parapluie, Machine à coudre et Table de dissection*, 2023.
29. Alfred Jarry, *Éléments de 'Pataphysique pour les néophytes*, Préface, choix des textes et annotations de Stéphane Mahieu, provéditeur et régent au Collège de 'Pataphysique, 2023.
30. Pierre Laurendeau, *Le Passager clandestin, et autres histoires brèves*, 2023.
31. Pierre Laurendeau, *Le droit d'auteur est-il soluble dans la démocratie ?* 2023.
32. Pierre Laurendeau, *Moche ou la Quête du Rabot*, 2023.
33. Pierre Charmoz, *La marmotte dans tous ses états*, 2023.
34. Collectif, *33 Nouvelles nouvelles vues sur rue*, 2024.
35. Paul Lafargue, *Le Droit à la paresse*, 2024.
36. Patrick Boutin, *Graines de Chouïa*, 2024.
37. Collectif culturel du Gros-Caillou, *Le Gros-Caillou dans tous ses états*, 2024.
38. Groupe alpin du Gros-Caillou, *Les sports de montagne aux Jeux olympiques*, 2024.
39. Pierre Charmoz, *Les Alpes pittoresques*, 2024.
40. Copilot, *Le Balai et l'Aspirateur (à la manière de Philippe Sollers)*, 2024.
41. Institut scientifique du Gros-Caillou, *La Science illustrée*, 2024.
42. Groupe alpin du Gros-Caillou, *Notes d'exploration dans les monts Znaya*, 2024.
43. P. Charmoz, Copilot, *Sous le ciel vaste et glacé*, 2024.
44. *La Sango de la Marmoto / Le Sang de la Marmotte* (traduit de l'espéranto par Sylvain Erdepoinzé), 2024.

Achevé d'imprimer
en mai 2024
pour le compte du « Club Samizdat »,
hébergé par
les Éditions Deleatur
Le Ponteil
05310 Champcella
ISBN 978-2-86807-362-4
Dépôt légal : mai 2024
www.deleatur.fr

Tirage : 100 exemplaires

Impression UE.